

A Debreceni Helyi Csoport az „Erdők Hete” alkalmából Hajdúhadházában tartott régió-tapasztalatcserét

Tóth József csoporttitkár köszöntötte a szép számban egybegyűlt résztvevőket, majd elkezdődött a szakmai program.

Fekete György erdészeti igazgató: A régió hagyományos sok szektorú erdőgazdáinak együttműködése az együttgondolkodás jegyében.

Dr. Kapusi Imre kutató-fejlesztő mérnök: Klónozott akác-fajták kutatási eredményeinek bemutatása a Hajdúhadházi Erdőbirtokosság és Erdőszövetkezet területén.

Dr. Kapusi Imre-Áncsán György ágazatvezető: Akác-fajták racionális termesztési technológiája. Gazdaságossági összevétel címen tartottak beszámolót.

A megfogalmazott kérdésekre (ültetési csemete darabszám, nevelő és végvágás stb.) ki-ki választ kapott.

Az előadások tulajdonképpen a terepen hangzottak el, a helyszínen demonstrálva az eredményeket.

Szerkesztők találkozója

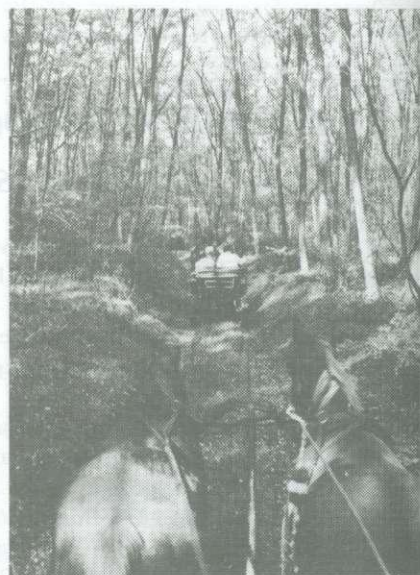
Másodszor találkoztak az erdészújságok szerkesztői, hogy kicserélhessék a közös témákról véleményüket. Valószínűleg a távolság is közrejátszott abban, hogy kissé foghíjasan ültük körül a guthi vadászház ebédlőasztalát. A HÍRFA-t Nyerges Éva, a SEFAG Híradót Detrich Miklós, a Profi ERFA-t Király Pál, az Erdészeti Lapokat e sorok írója képviselte. Az írott szó felelősségéről, a lapszerkesztés bonyolultságáról és az Egyesület, az erdészszakma jövőjéről folyt az eszmecsere.

Vendéglátóink között volt egy erdész-ananyuka, aki a Soproni Egyetemre adta

leányát. Elborzadva említette, hogy azok az állapotok, amelyek a kollégium illemhelyein tapasztalhatók, méltatlan hozánk. Kérve kérte, hogy próbáljunk meg ez ügyben valamit tenni. Nos a nyilvánosság talán segít.

Az erdészlapok szerkesztőinek összejövetelét követte a Nyírerdő rendezvénye, melyet a civil médiák részére szervezett.

Mint minden esztendőben, az idén is meghívták az írott és elektronikus sajtó képviselőit egy kellemes őszi napra, erdei környezetbe, hogy kötetlen sajtóbeszélgetés keretében ejtenek szót gazdál-

kodásról, környezetről, erdőről, vadgazdálkodásról, a nagyközönséget szolgáló tevékenységeikről.

A sajtóbeszélgetés témái: Az erdők hete. Az ember és az erdő. Erdei közmunkák. Regionális és erdőgazdálkodás. Ősz-erdő-vad. Vadászati szezon Északkelet-Magyarország vadászterületein. Vagyonvédelem a Nyírerdő Rt.-nél.

Az eszmecsere követően erdei lovas-kocsikázásra került sor. A televíziók munkatársait vadászkísérettel a dámbarcogás helyszínére vitték. Lehetőséget kínálnak természetfotózáshoz, filmhez. Akik ezen a programon nem kívántak részt venni, azok teniszeshettek, tekezeshettek, szakszerű kísérettel természetfelfedező sétára indulhattak.

Pápai Gábor

A Magyar Tudomány Napja alkalmából a Soproni Egyetem Erdőmérnöki Kara Dr. Roth Gyula születésének 125. évfordulóján emlékülést rendezett

A részletes program:

A megnyitót Dr. Faragó Sándor, az Erdőmérnöki Kar dékánja tartotta.

Előadások:

Dr. Roth Gyula élete és munkássága Dr. Führer Ernő főigazgató, ER-TI;

Dr. Roth Gyula az ember Roth Matthea okleveles erdőmérnök, TAG-EG;

Dr. Roth Gyula nemzetközi tudományos tevékenysége Dr. Mátyás Csaba intézetigazgató egyetemi tanár, SE Környezettudományi Intézet

Dr. Roth Gyula erdőművelési kísérleteinek folytatásáról Dr. habil. Koloszar József tanszékvezető egyetemi tanár, SE Erdőművelés Tanszék;

Dr. Roth Gyula vadgazdálkodási tudományos tevékenységéről Dr. habil. Kőhalmy Tamás intézetigazgató egyetemi tanár, SE Vadgazdálkodási Intézet

○

Dr. Roth Gyula szobrának megkoszorúzása a SE Botanikus Kertjében. A koszorút Dr. Faragó Sándor, az Erdőmérnöki Kar dékánja helyezte el.

A Roth-féle szálalóerdő-kísérlet megtekintése.

Koszorúzás az emlékhelynél. Elhelyezte Dr. Rónai Ferenc, a Roth Gyula Erdészeti és Faipari Szakközépiskola igazgatója.

Vadas Jenő-napok

A XIII. Mátrafüredi erdésznap

Barátossy Gábornak, az FVM Erdészeti Hivatala elnökhelyetteseinek ünnepi megnyitójával kezdődött a kétnapos rendezvény. A TermészetBÚVÁR Egyesület elnöke, Garancsy Mihály köszöntötte az iskolát abból az alkalomból, hogy belépett az Egyesületbe.

Az iskola tanulói és Koncz Gábor színművész adtak műsort, mielőtt az elsős hallgatók letették a fogadalmat.

Vadas Jenő szobrának koszorúzása után az íjászzal ismerkedhettek a megjelentek.

Délután került sor a tanulók kiselőadására erdőművelés-ökológia, vadgazdálkodás-ökológia, erdőhasználat, gépészet témakörökben.

A kísérő képzőművészeti kiállításon Blaskó Sándor szobrász, Abonyi Magyar Imre festő, Petrás Mária kerámikus, valamint Faludi Mária festőművész alkotásaiban gyönyörködhetett a művészetre fogékony publikum. Sok-sok hasonló rendezvény kell.

Segítség!

A kárpátaljai árvízkárosult erdészek megsegítésére az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete, a FAGOSZ és az Országos Erdészeti Egyesület kárenyhítő gyűjtést szervez.

A helyszíni tájékozódás alapján a NYÍRERDŐ Rt. koordinálja a beérkező segélyeket. A pénzadományokat, mely a leghatékonyabb segítési mód a 11993300-04301059 számon „ÁRVÍZ” közleménnyel lehet befizetni.

A NYÍRERDŐ Rt. raktárbázist létesített, ahonnan a beérkező tárgyi adományokat saját járművel juttatják el a rászorultakhoz.

Részletes információt a (42) 432-002 telefonon vagy a (42) 432-055 faxon kaphatunk.

Segítsünk a bajbajutott erdészeken!!!

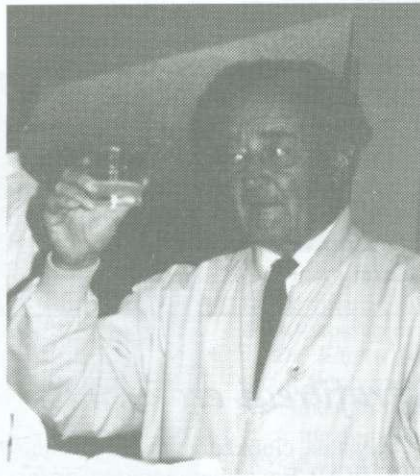
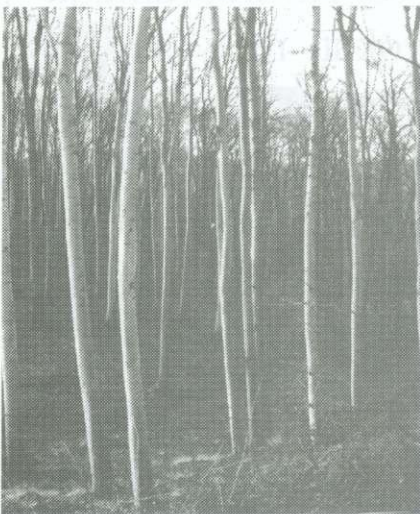
Az óriások földjén (8)

Búcsú Sziklai Oszkártól

Késő délután szálltunk fel a buszba, befejezve a mamutfenyők birodalmában tett látogatásunkat. Szokatlan érzés fogott el a látottaktól, amit csak fokozott a tovasuhanó, már homályba burkolódzó óriási fák keltette hangulat. Semminek éreztem magam. Hihetetlen honvágy került hatalmába. Édesapámra gondoltam, akinek már nem mesélhetem el mindezt. És a többi elment rokonra, barátira, kollégára, s most, ahogy írom e sorokat Sziklai Oszkárra. Az elmúlás viszonylagosságára.

Hogy a Krisztus születésekor lehullott fenyőmag gyököcskéjével belekapaszkodott a földbe, és elkezdte évezredek életét. Minden évben milliméternyi gyűrűvel vastagabb halott anyagot burkolt ölelően az élet. A halál tartotta, tartja a mai napig ezeket a faisteneket. Csendes megnyugvással fejezik be működésüket a sejtek milliárdjai, s biztos támaszt adnak az újonnan születő sejt-kezeknek, melyek olykor száz méter magasra adogatják folyamatos egymásutánban a savak, lúgok által oldott élettelt, hogy odafent a napfény izzította vegykonyhában életre keljen az örök anyag. Ehhez képest semmi nem számít. A Yosemite-parkban tolongó turisták tájat csodáló tekintete, a Sequoia-Park kapuját őrző indián aszszony lelkes közlése, hogy a férje magyar, Reno városának tízezernyi játékautomatájá elött bamba egykedvűséggel a nyeremény reményében a karokat húzogatók száza, hogy a Lassen Nemzeti Parkból az esőn kívül nem láttunk semmit, hogy a Crater-tó Nemzeti Park hétezer évvel ezelőtti központi hegye helyén mára már hatszáz méter mély tó változtatja színét minden percben,

Az elhagyott haza bükkösei...

Isten veletek cimborák...

hogy Seattle százötven éve még vadon volt – semmit nem számít. Azaz hogy mégis!

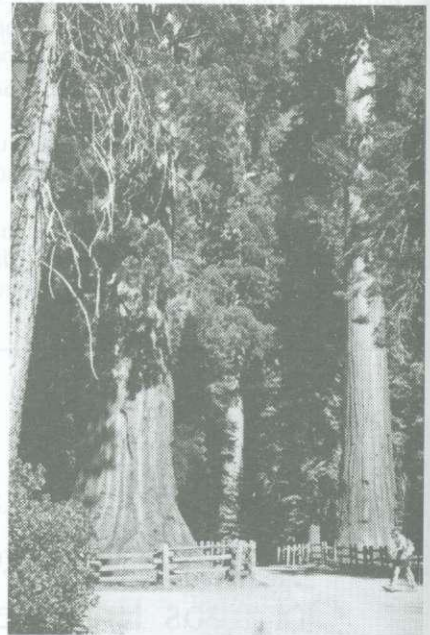
Mert akkortájt egy bizonyos Seattle nevű indiánfőnök a fehér ember mohóságát látva belegegyezett abba, hogy a környéken élő népét rezervátumba telepítsék. Nagylelkű cselekedetéért nevét vette fel az alakuló város. Ót idézem:

„E földnek minden szöglete szent az én népemnek. A harmatban csillanó fenyőtű, a homokos part, a ködgomoly a sötét erdőben, minden tisztás és zümmögő rovar. Így tehát, mikor a Nagy Fehér Főnök Washingtonból azt üzenté, megőhajtja vásárolni földjeinket, nagyon sokat kíván tőlünk.

*Ha eladjuk nektek földjeinket, emlékezzetek arra, hogy a levegő milyen drága nekünk, a szellő beledja lelkét mind-
 abba, amibe életet lehel. A szellő, amely nagyapánk első lélegzete volt, az utolsó leheletet is szárnyaira veszi. A szellő, amely gyermekeinket is életre hívja majd. Tudjuk, hogy a fehér ember nem ért meg bennünket. Neki az egyik föld olyan, mint a másik. Idegen ő, mint a tolvaj, aki éjjel lopakodik be, és magával viszi mindazt, amire szüksége van. A föld nem testvére, hanem ellensége, amit ha leigázott, eltaszít magától. Úgy kezeli anyját, a földet és testvérét, az eget, mint megvásárolható és elorozható javakat, mint az eladó bárányt vagy a színes*

gyöngyöt. Étvágya elemészti majd a földet, és csak sivatagot hagy maga után. Egy valamit tudunk csak, amit egy nap talán a fehér ember is felfedez majd – a mi isteniünk ugyanaz az isten. Most azt hiszitek, hogy csak a tiétek, mint ahogy földjeinket is magatoknak akarjátok – de őt nem birtokolhatjátok. Ő az emberek istene, és nem tesz különbséget rézbőrű és fehér ember között.

Ez a föld kedves neki, és ha a földet bántjátok, azzal teremtőjét gyalázzátok meg. Hová lett a vadon? Eltűnt. Hová lett a sas? Elszállt. És mit jelent búcsút venni a száguldó lovaktól, a vadásztól? Az Élet végét, a tengődés kezdetét.”

... és a befogadó óriások

Oszkár Bátyám! Azt képzelem, hogy ott az örök vadászmezőkön találkozott a békés indiánfőnökkel. Csak álltatok egymással szemben, hosszasan, majd megszólalt a fejdíszes Seattle:

– Láttalak sápadtarcú testvérem és büszke vagyok Rád. Én egész életemet az erdőben éltem, de Te egész életedet az erdőért élted. Hosszan összeöleleztetek.

Istven veled Oszi Bácsi!
 Nyugodjál békében!
 Pápai Gábor

Noah Seattle indiánfőnök levelének teljes terjedelme az Erdészeti Lapok 1996. évfolyamának 355. oldalán (novemberi szám) olvasható dr. Mátyás Csaba felvezetőjével.

A szabadok országában (7.)

Beszámoló az OEE 1997. novemberi thaiföldi tanulmányútjáról

Hosszú út után erősen szabdalt erdős hegyvidéken át jutottunk el Thaiföld második legnépesebb városába, a 100 000 lakosú Chiang Maiba, „Észak rózsájába”. A város közelében található az ország legmagasabb hegycsúcsa is, a 2567 m magas Doi Inthanon, amely névadója a körülötte elterülő nemzeti parknak.

A várost a XIII. sz. közepén – Mengrai király alapította. Az óvárost ma is az 1296-ból származó szabályos négyzet alakú vízcsatornák és fal veszi körül. A történelmi múltra 79 ősi templom emlékeztet. A Wat Chiang Man-t még Mengrai király építtette és faltámasztó pillérei életnagyságú elefántok voltak, melyből néhány még a mai napig is látható. A számtalan szebbnél-szebb wat az építészet, szobrászat, díszítőművészet csodája. Lenyűgözőek a bejáratokat őrző démonok sárkány és kígyó formákban való megjelenése, hiszen némelyik 25-30 m hosszúságú. Itt az indiai, burmai, sőt Sri-lankai hatások keverednek a thai építészeti elemekkel és talán ezek ötvöződése adja azt a csodálatos összehatást, ami lenyűgözi a szemlélődőt.

Látogatás a Huai Hong Khrai Királyi Fejlesztési és Kutatási (Oktatási) Központban (nov. 22.)

Ófelsége Bhumibol király az 1951-es trónralépésétől kezdve nagy figyelmet szentel az ország fejlesztésének, és a vidéken élő közösségek önállósága és szellemi felemelkedése biztosításának. Mindezek elősegítésére az ország hat régiójában Királyi Fejlesztési és Kutatási Központ létrehozását rendelte el.

A meglátogatott központot 1982-ben alapították egy 1360 ha-os vízgűjtő területén. A fő célok: a víz hasznosítása, a víz tisztításának megelőzése, a vizes területek megőrzése, újraerdősítés és a mezőgazdaság fejlesztése.

A kutatási programjaink: vízkészlet hasznosítása, erdészeti fejlesztések, területhasználat ésszerűsítése, szonnövények termesztése, az intenzív gazdálkodás lehetőségeinek vizsgálata, a lábas jószágok és fejőstehenek tartási lehetőségei, a halgazdálkodás fejlesztése, a békatenyésztés lehetőségei, az erózió elleni védekezés vetiver fű telepítésével.

Az erdészeti fejlesztések a mesterséges vízgazdálkodási beavatkozásokkal a további hasznosítások alapját teremtik meg. 15 évi munkával sikerült rehabilitálni a degradálódott, zömében teakfa erdőket. Technológiákat (módszer, fafaj, eszközök) dolgoztak ki öntésterületek, völgyek és hegyoldalak újraerdősítésére. Fontos feladatnak tartják a természetes élővilág visszahozását a rehabilitálandó területre.

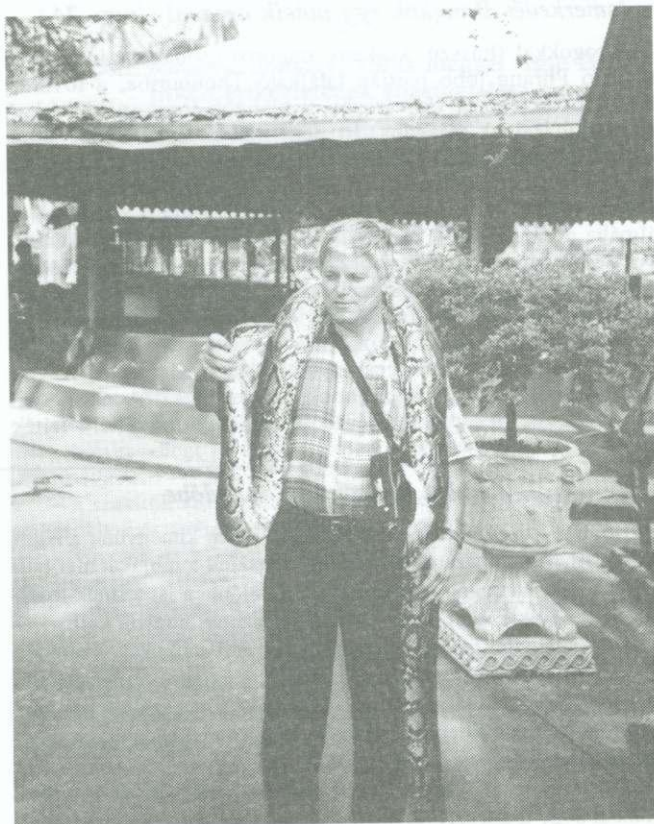
A fejlesztések eredményei az oktatás, kutatás, gazdasági szektorok munkáinak összehangolása, kormányhivatalok kooperálása és a központok tágabb környezetében fekvő települések életminőségének emelkedése területén jelentkeznek.

Ófelsége a legmagasabb szintű vendégeinek is bemutatja ezeket az intézményeket, ahol egy-egy faültetéssel örökítik meg a látogatást. Mi János Károly spanyol király és a Brunei Szultán fát láthattuk a sok egzotikus szépséget rejtő kis tóparti parkban.

Útban Bangkok felé (nov. 23.)

A több mint 700 km-es utat csak a Pang ta falunál szakított meg, ahol egy volt Elefántidomító (ma Elefántvédelmi) Központot látogattunk meg, amely a Királyi Erdészeti Hivatal irányítása alatt áll.

1996-ban Ázsia 13 államában kb. 42-43 000 vadelefánt él. A legtöbb Indiában (kb. 25 500), de Thaiföldön is cca. 1350 példány található. A háziasított elefántok száma Ázsia 11 államában kb. 16-17 000 és még szerte a világban cca. 1000 db

él. A legtöbb Myanmarban (Burma) található (kb. 6400), majd a második helyen Thaiföld áll mintegy 3800 db-bal.

A központ ma idegenforgalmi látványosság, ahol rendszeresen bemutatókat tartanak.

A bemutatóra várakozva nagy élményben volt részünk a falu piacán. Volt itt minden: szamurájkard és bozótvágó, a legkülönbébb kézműipari termékek, sokféle gyümölcs, zöldség és fűszer, szárnyas és lábasjószág vesszőkosarakban és mindent átlengett az olaj és füstszag, mert a számtalan „lacikonyha” sütötte, főzte, párolta a halat, húst, zöldséget, rizst és szó szerint érte minden tücsköt-bogarát.

Láttunk főzésre előkészített krokodilt, kígyókat élve és holtan, nyúzva és nyúzás nélkül, egyben és darabolva. Olajban pirított és újságpapírban árult rovarokat, hernyókat. Többféle hús szőrben-bőrben, egyben és darabolva, a daraboláskor az asztalról összegyűjtött vért zacskóban. Meghökkenítő volt a disznóvehem malacokkal, kikelés előtti tojások kifejtett csibékek, melyeket nyársra húzva sütöttek és egyben kínáltak.

Az érzékenyebb lelkűek és gyomrúak igencsak „megrendültek” a látványtól és az átható szagtól. Így aztán nem is nagyon bántuk, hogy rövidesen indulhattunk a szép környezetben fekvő Elefántvédelmi Központba.

Az elefántok képzése-idomítása 5 évig tartott, ezt követően állították be őket elsősorban erdei munkákra (közelítés, kiszállítás, rakodórendezés stb.)

A bmutatón 16 elefánt szerepelt. A legfiatalabb 4, a legöregebb 30 éves volt, bikák, tehenek és növendékek is voltak közöttük. Az elefántok hajtóiktól, a mahoutoktól irányítva ízelet adtak sokoldalú „képzettségükből”. Láthattuk a vonszolás különféle módjait (egyes, páros, többes), a rakodást szőlóban és párosan. Még máglyáztak is! Aztán voltak cirkuszokban lát-

ható jelenetek: egyensúlyozás, finom műveletek, mint kalaplevétel, vízköntés üvegből stb.

A bemutatót követően a turisták elefánthátra szerelt kasban rázathatták magukat és hosszabb-rövidebb sétákon elefántnyi magasságból szemlélhették a világot – jó pénzért természetesen.

Ismerkedés Bangkok egy másik arcával (nov. 24.)

Pirogokkal (hosszú, keskeny motoros csónakok) indultunk a Chao Phrang jobb partján található Thonburiba, a főváros legősbibb részébe, a vízvárosba, a klangok (csatornák) bárka- és cölöpházainak világába. Itt nem műemlékeket lehet látni, hanem a thaiföldi élet egy szeletét, alighanem alulnézetből. Az itt élők a vízen születnek, itt nőnek fel és haláluk után csónakkal viszik őket a hamvasztóhelyre is. Thonburi a történelmi álmába dermedt múlt, melynek trópusi romantikáját a villanyvezetékek kuszasága és a borzalmasan berregő-pöfögő motorcsónakok hangja foszlatja szét.

Menet közben futó pillantást vethettünk az úszó piacra, majd az itteni kigyófarm izgalmas és látványos bemutatóját néztük meg, melyen mérgekigyók (köztük a legveszélyesebb királykobra is) és óriás pithonok „szerepeltek”. A műsor végén az egyik királykobra mérget a nézők szeme láttára fejték

le egy üvegpohárba, ezzel is bizonyítva, hogy nem „akármít” láttunk.

Visszafelé jövet csónakunkból megcsodálhattuk még az egyik leghíresebb bangkoki műemléket, a Wat Arunt, a Hajnal templomát. A 86 m magas épület Thaiföld legismertebb temploma, Bangkok egyik szimbóluma, amely szinte uralja a városképet.

Este Pichitr tábornok búcsúfogadást adott csoportunk tiszteletére a Királyi Erdészeti Hivatal vezetőjének és számos munkatársának részvételével.

A fogadásról közvetlenül a repülőtérré mentünk, ahol a szívélyes búcsúzkodások után még mindenki felidézte az elmúlt napok élményeit és csak megerősíteni tudta azt az idegenvezetői véleményét, hogy Thaiföldön egy 12 napos utazás olyan, mintha 1 órás városnézésre mennénk Párizsba. Ezt is mosolyogva kellett tudomásul vennünk, hiszen ez az ország a mosolyok országa és egyébként is mindenki azzal a szent fogadalommal indult a repülőgéphez, hogy ide, THAIFÖLDRE VISSZA KELL TÉRNI.

(Vége)

(A cikksorozat dr. Bencze Tibor naplójának, Marghescu Tamás feljegyzéseinek, fotóinak és dr. Kubassek János Thaiföld (Szián) c. könyvének felhasználásával készült.)

Kép és szöveg: Dr. Szikra Dezső

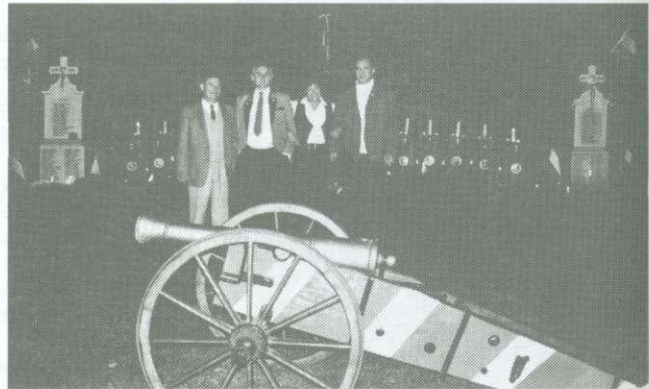
Kedden kimegyünk az erdőbe

Holnap, azaz kedden, október 6-án délután kimegyünk a Nyíri erdőbe, mert pompázatos az őszi táj, ezerszínű lombjukat már hullatják a fák, barcognak a dámvadak, s különben is, testnek-léleknek kell egy kis séta, tudományos. Kell bizony, nagyon kell.

De kimegyünk most azért is, mert vár bennünket – mindig, mindenkit! – Szulyovszky László erdész, a szigorú természetféltő s -védő jóbarát, a 48-as eszmék és emlékek megszállott ápológyűjtője, nemzeti-liberális tudatunk, lelkiismeretünk büszke őrző-élesztgetője.

Műsor is lesz, beszéd, szavaltat – de most nem ez a fontos. Hanem hogy tiszta szívvel menjünk, szál virággal vagy gyertyával, s álljunk meg egy percre, fejet hajtva, szabadságharcunk mártírjainak kopjafáinál. Ez a legkevesebb, amit megtehetünk, de amivel tartozunk is...

(Kecskeméti Lét)

Negyvennyolcas ágyú, a Szulyovszky-gyűjtemény új szerzeménye

Október 6-ról más megközelítésben

Minden iskolás ismeri nemzeti gyásznapunk történetét, talán fel is tudja sorolni 13 (Lenkey tábornokkal és Kazinczy ezredessel együtt inkább 15) vitézünk nevét. Azt is tudja, hogy a bresciai hiéna bosszúja több mint 110 fejet követelt. Azzal azonban csak kevesen vannak tisztában, hogy Haynau szerény ministránsnak minősíthető a nemzetiségi mozgalmak egyes vezetőihez képest.

1848 véres őszén a magyarországi nemzetiségek – a magyarság és a világszabadság eszméi mellé álló örmények, zsidóság, bánáti svábok kivételével – a forradalom ellen fordultak. Különösen kiéleződött a konfliktus az önálló államiság igényével fellépő román és szerb mozgalommal szemben, ahol ráadásul a nemzeti ellentétek antifeudális konfliktusként jelentek meg. Az ortodox felekezetek és nacionalista vezetőik által fanatizált tömegek a szórványmagyarságra támadtak.

A Délvidéken a Stratimirovic és Tadic vezette szerb felkelőknek ezrek – főleg nők és gyermekek – estek áldozatul Bácsföldváron, Szenttamáson, Zentán. Végül a „nagy szerb renegát”, Damjanich János tábornok tudta csak helyreállítani a rendet.

Dél-Erdélyben a tízezret is meghaladta az áldozatok száma. Az Axente-Sever és Avram Jancu vezette román felkelők rátámadtak Zaránd, Alsó-Fehér és Hunyad megye kisebbségben lévő magyarságára. Kisenyeden egy udvarházba menekült több száz magyar lakost háromnapos ellenállás után gyilkoltak le.

Amikor október 23-án a maroszeiki nemzetőr dandár – Lázár Dénes őrnagy parancsnoksága alatt – szétverte Radnótnál a lázadókat, azok egy másik csoportja a kincstár és bányaváros Zalánát

támadta meg és rabolta ki, majd önmagát megadó és elvonuló 645 lakosát ölte le, a preszakai mezőn. Tucatnyi település: Krakkó, Magyarigen, Sárd, Borosbocsárd, Magyarcesztve, Marostújvár stb. jutott hasonló sorsra. Kőrösbánya mellett a Bárdy család tizenkilenc tagját végezték ki. 1849 januárjában a kollégiumáról híres Nagyenyed, májusában Abrudbánya semmisült meg. Kétségkívül, a magyarok is visszavágtak, de civil áldozataik száma összehasonlíthatatlanul kevesebb volt.

A múlt tragikus epizódjainak feltárása és ismertté tétele segíthet a Kárpát-medence népeinek, hogy egymást megértsék, korrekt viszonyokat alakítsanak ki, ahelyett, hogy az ellentéteket szaporítsanak.

Károlyfalvi József
(Kecskeméti Lét, Hetilap)

A Nyíri erdő pillanatainak örökkévalósága

Tehetséges fotós munkáival ismerkedhettek az október 6. ünnepségre látogatók. A „Szabadságharc Alapítvány” tulajdonában lévő ötvenkét színes felvételt a Nyíri erdő életténe pillanataiból Somodi Ferenc természetfotós leste el. A huszonhárom éves fiatalember tizennégy éves kora óta járja objektívjeivel az erdőt, a természetet. Egészen különleges beállításokat rögzített. Az ellenfényes felvételek mindig hálás témái a fotósoknak, de Somodi szemléletében a fény és a téma összhatásában egészen sajátos. Csak remélhetjük, hogy találkozunk még munkáival.